

Küçük kelimelerimi gökdelenden attım, şemsiye takmıştım, düşünce ses çıkarmasın diye.

Düşünce ses çıkarmadı, zaten gökdelende yalnızmışım, sanırdım ki avluyu izleyen kameraların ardında biri var, sanki benim kelimelerimi tutacak, kuşlara yaptığı gibi özenle izleyecek, sekmesinden keyif alacak... Ne kuşları, ne kelimelerimi izleyen var.

Gökdelende yalnızdım, avlusunda kuş ölüleri, yolunmayı bekleyen kazdım, yoldaşlarımı gömecek cesaretim yoktu ama ölecek kadar vardı.

Güneş sabahları bıkıp usanmadan yakınıırken karanlıktan, ona kuşları anlatırdım, *sen dedim güneşe, sen olmasan ne karanlık olurdu, ne aydınlık.*

Güneş de terketti gitti gökdeleni.

Pencereme gelen kargayla bakiştım, o benim ak tenimden sevgilisini hatırlamış gibi baktı, ben onun gagasından kuşları hatırladım, sonra kelimeleri bir defa daha kuşların üstüne bıraktım.

Karga kaçtı, ay bile görünmez oldu.

Gökdelenin avlusu o kadar dolmuş ki, ne çıkmak mümkün dışarı, ne yardıma gelen var. Yığın yığın kelimeler, yığın yığın kuş ölüleri.

Mahsurum gökdelende, çıktığım katların hepsi boş, indiğimde kuş ölüleri.